

[Thorkil Kristensen.]

venstres stillingtagen til hele denne ordning eller en godkendelse deraf. Jeg har blot nævnt dette for at vise, at dollarpræmieringen rent faktisk er kommet til at virke, som om det var en afgift, og det har altså været en af de faktorer, som har bevirket, at trækket på nationalbanken ikke er blevet større, end det ellers ville have været.

Jeg skal konkludere mine betragtninger derhen, at vi også i det kommende finansår i betydelig udstrækning vil være afhængige af statens obligationssalg, hvis det skal forhindres, at en kreditudvidelse sker over statsfinanserne. Formentlig vil et obligationssalg mindst lige så stort som i indeværende finansår være nødvendigt, hvis staten skal være pengepolitisk nogenlunde neutral. Dertil kommer jo, at der for tiden tales om, at der kan ventes en tekstiltold med dertil hørende ophævelse af deponeeringsordningen for tekstilvarer.

Jeg skal ikke udtale mig om dette spørgsmål, men blot sige, at hvis det bliver tilfældet, frigøres der derved ret betydelige midler, som i øjeblikket finanspolitisk eller pengepolitisk er bundet i kraft af deponeeringsordningen, og skal man forhindre, at dette fører til en uønsket krediteksponering, må statens obligationssalg være så meget større.

Jeg kommer så til spørgsmålet om samfundets økonomi i al almindelighed, hvorom den højtærede finansminister gjorde visse bemærkninger i sin tale. Den højtærede minister talte om, at valutastillingen af forskellige grunde var blevet bedre i de sidste måneder, og det er jo rigtigt. Jeg har i og for sig ingen bemærkninger at gøre for dette afsnits vedkommende. Men det er jo også rigtigt, når den højtærede minister derefter tilføjede, at vi har brug for en betydelig forbedring i vor valuta-reservestilling, og desuden har vi en ret betydelig kort valutagæld, der, som den højtærede minister fremhævede, måske skal indfries i løbet af en forholdsvis kort årrække. Derfor kan jeg i og for sig tiltræde de bemærkninger, den højtærede minister gjorde om disse spørgsmål, men jeg kunne egentlig dertil godt føje, at ser vi på bytteforholdet i vor udenrigshandel, der jo ofte har så stor indflydelse på valutastillingen, må man desværre vistnok regne med, at den stigning, som er sket i

brændselspriserne, altså på importsiden, er vi mere sikre på at beholde fremover, end vi er med hensyn til den stigning, der i den sidste tid er sket i vore eksportpriser, særlig på landbrugsvarer. Der er derfor stadig grund til at se på valutaproblemet som noget, vi i høj grad bør være varsomme overfor.

Jeg skal ikke iøvrigt knytte mange bemærkninger til prisstignings- og lønproblemerne, som det ærede medlem hr. Kolbjørn var inde på; nu venter vi jo allesammen på resultaterne af den kommende vinters lønpolitiske forhandlinger. Jeg skal blot sige, at dette naturligvis ikke bare vedrører prisniveauet, men også indirekte har betydning for vor valutastilling, idet den førte lønpolitik jo både har betydning for forbruget her i landet og for vor konkurrenceevne overfor udlandet, begge vigtige valutapolitiske faktorer.

Jeg har lyst til at slutte mine bemærkninger om valutaproblemet med at sige, at det er jo et spørgsmål, om der ikke er et andet problem, forsåvidt beslægtet med valutaproblemet, der i stigende grad må beskæftige os her i landet. Jeg tænker på investeringsproblemet. Forholdet er jo det, at de senere års valutavanskeligheder har vi nok i nogen grad klaret ved forbrugsbegrænsende eller finanspolitiske foranstaltninger; men vi har jo også klaret dem ved foranstaltninger, som er gået ud over investeringen. Jeg har allerede nævnt et par eksempler på, at man har udsat statslige anlæg og arbejder, og i det hele taget gælder det, at man har klaret flere af vore problemer ved at udskyde forskellige anlæg, som før eller senere skal foretages.

Dertil kommer, at når vi har haft kreditstramning, som vi har haft fornylig under Koreakrigen, og som vi nu har igen i så høj grad; går det ud over erhvervslivets investeringer. Det skulle også gerne kun være en udsættelse, for hvis det varer ret længe, inden vi kan holde trit med de mest progressive lande i Europa på investeringsområde, sækker vi agterud i konkurrencen, og det kan vi slet ikke tillade os. Derfor bliver investeringsproblemet endnu mere brændende i de kommende år.

Man har i denne forbindelse fremhævet de store årgange, men der er mange andre ting. Det er bekendt, at vi kan vente